

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2007/2019
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Такић, адвокат из ..., против туженог АМС Осигурање АДО Београд, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради поништаја споразума, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2616/18 од 09.11.2018. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2616/18 од 09.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 121/18 од 08.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиље и поништен, као незаконит споразум о престанку радног односа бр. 10-2963/2 од 20.01.2015. године и решење о споразумном престанку радног односа бр. 10-2963/3 од 20.01.2015. године и обавезан тужени да тужиљу врати на послове и радне задатке које је обављала до доношења решења или сличне послове. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка плати 189.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2616/18 од 09.11.2018. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, а жалба туженог у том делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова поступка плати 180.500,00 динара, док је захтев за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа до 189.750,00 динара одбијен, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није било пропуста, као ни погрешне примене одредаба Закона о парничном поступку, које су биле или су могле утицати на законитост и правилност побијане пресуде, па се ревизијом неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на неодрђено време, на пословима ..., који послови су подразумевали издавање ..., које послове је обављала у пословници туженог у Решењем туженог од 20.01.2015. године тужилци је отказан уговор о раду закључно са 22.01.2015. године, на основу захтева за споразумни раскид радног односа. Доношењу овог решења претходио је захтев за споразумни раскид радног односа и споразум о престанку радног односа, на којима је тужилин потпис. Сви наведени акти су од 20.01.2015. године и на њима стоји да су сачињени у Београду, када је тужилца била радно ангажована у ... и није била у Београду. Генерални директор туженог потписао је споразум, без присуства тужилце. Из захтева за споразумни раскид уговора о раду следи да је сачињен тако што је део текста откуцан и одштампан, а део садржи празне линије које су попуњене оловком. Оловком су попуњени подаци о врсти послова које је тужилца обављала, о броју и датуму уговора и анекса и о датуму престанка радног односа. На исти начин сачињен је и споразум о престанку радног односа. Тужилца је дан након датума означеног као датума престанак радног односа дошла на посао, а од сведока ББ је сазнала да јој је престао радни однос, а према наводима овог сведока тужилца је након тога била шокирана и уплакана.

По оцени Врховног касационог суда, код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјални, када су поништили као незаконит споразум о престанку радног односа и решење о споразумном престанку радног односа.

Чланом 177. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог, док је ставом 2. истог члана прописано да пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

Из напред цитиране одредбе Закона о раду следи да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Споразум о престанку радног односа мора бити продукт воље и послодавца и запосленог, која мора да буде изражена слободно, јасно, недвосмислено и без мана. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени о томе постигну сагласност, која се односи на престанак радног односа али и на остала питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплата неисплаћених зарада и других примања по основу рада, право у погледу неискоришћеног годишњег одмора и томе слично). Када се има у виду наведено и утврђено чињенично стање, да је захтев за споразумни раскид уговора о раду сачињен тако што је део текста откуцан и одштампан, а да део садржи празне

линије које су попуњене оловком, да су оловком попуњени подаци о врсти послова које је тужила обављала, о броју и датуму уговора и анекса и о датуму престанка радног односа, и да је на исти начин сачињен и споразум о престанку радног односа, који споразум је директор туженог потписао без присуства тужиле и да је у истоме наведено да је сачињен у Београду, када је тужила радила у ..., то је правилан закључак нижестепених судова да је захтев за споразумни престанак радног односа потписан бланко, јер тужила није била упозната са датумом престанка радног односа, будући да је тужила и дан након датума означеног као датум престанка радног односа дошла на посао, а за то да јој је престао радни однос сазнала од ББ, према чијим наводима је тужила била шокирана и уплакана, па је с тим у вези правилан закључак нижестепених судова да тужила није слободно изразила вољу да јој радни однос престане на основу споразума, јер да би споразумни престанак радног односа производио правно дејство он мора да буде резултат слободно и јасно изражене воље, што је у овом случају изостало, посебно када је у питању датум престанка радног односа. Стога, како је отказ уговора о раду тужилји уследио на основу радњи тужених, који је искористио бланко потпис тужиле, то споразумни престанак радног односа не може производити правно дејство, јер садржи ману воље која овај споразум чини ништавим, па је стога правилан закључак нижестепених судова да су споразум о престанку радног односа и решење о споразумном престанку радног односа незаконити.

С обзиром да је утврђено да су споразум о престанку радног односа и решење о споразумном престанку радног односа незаконити, а последица незаконитог отказа уговора о раду је враћање на рад, то је правилно одлучено и о захтеву тужиле за враћање на рад.

Са напред наведених разлога неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Неосновани су и наводи ревизије о неблаговремености тужбе, с обзиром на то да је то био и жалбени навод који је правилно цењен од стране другостепеног суда, а разлоге да је овај навод неоснован у свему прихвата, као довољне и јасне и овај суд.

Ревизијом туженог се оспорава оцена изведених доказа и на основу тога утврђено чињенично стање, па како се према члану 407. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају прописаном чланом 403. став 2. ЗПП, то су и ови наводи неосновани.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука у ставу другом изреке донета је с обзиром да тужени није успео у спору по ревизији.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић